

Door de dagen (onder ps. Polleke van Mher)

Felix Timmermans

bron

Polleke van Mher, *Door de dagen*. M.L. Vanherck, Antwerpen / Schoon Lier, Lier z.j. [1987]

Zie voor verantwoording: https://www.dbnl.org/tekst/timm010door02_01/colofon.php

Let op: werken die korter dan 140 jaar geleden verschenen zijn, kunnen auteursrechtelijk beschermd zijn.

Door de dagen

Indrukken van Polleke van Mher.

Dageraad

In het oosten hangt 'n witte
streep, die langzaam openrekt;
't schijnt 'n plas van troebel nat waar
rooden inkt wordt ingelekt.

Vurig purper zijgt er tusschen
met 'n regen van smaragd;
't wemelt al deureen en doodt de
zwarte geesten van den nacht.

Op de natbedauwde velden,
langs het diegeploegde voor,
dik opeengepakt, beweegloos
hangt 'n melkwitte smoor.

Ginds 'n leeuwrik, zoetezingend,
vleugelt naar de wolken heen
en wat later valt hij neder
in het koren lijk 'n steen.

Uit het oosten, groot en rond gelijk
de bodem van 'n ton,
kopergeel en afgesneden
rijst 'n glorieuze zon.

In de reine morgendstilte
kondigt, langgerekt 'n haan
op 'n afgelegen hoeve,
't worden van den morgen aan.

Blind

Op een morgen, langs een veldweg
stapt een oude blinde voort
en zijn hond met lange haren,
die hem meeleidt met een koord.

Leunend op zijn knuppel schrijdt hij
met een breedgemeten pas
en voor d'uitgezwoeren oogen
hangt een bril van blauw gelas.

Golvend wit, lijk sneeuw, omkranst een
baard zijn mager aangezicht
waarop toch bij al zijn lijden
nog een glans van vrede ligt.

Aan het einde van de veldweg
staat een eik en aan den stam
hangt een Lieve vrouw-kapelken
vastgenageld met een kram.

En hier blijft hij staan en haalt uit
een der zakken van zijn jas
een gebroken paternoster
en knielt biddend in het gras.

Sneeuw

Zwijgend, traag als was het aarzlen
zijgen d'eerste vlokken, lijk
witte bloemkens zonder stengel
uit het grauwe wolkenrijk.

't Zwarte land wordt tooverachtig
met een wit tapijt bedekt,
zuiver wit als zwanepuimen
dat zich heind en verre strekt.

Een paar musschen op een strooidak
met het kopken in hun veer,
tegeneengedrumd en rillend
kijken naar dat triestig weer.

Lijk een zwarte stip gaat ginds een
wifke op het wegelkijn,
en de sneew valt op heur lijf en
maakt heur 'cloch' lijk hermelijn.

't Mensche treed een huiske binnen
En langs waar ze heeft gegaan
blijft een kronkelende wegel
waarin duizend voeten staan.

Jacht

Met zijn hooge waterleerzen
en gefrande weidetasch.
en een vuurroer, stapt een jager
door het dichte houtgewas.

Achter hem met hangend' ooren
en de tong wijd uit den mond
komt een jachthond, ongeduldig
snuivend langs den natten grond.

Plotsling uit een eikenboomke
 slaagt een specht zijn vleugels uit.
 en de jachthond spitst zijn ooren.
 schiet dol bassend recht vooruit;
 En de jager grijpt zijn roer en
 trekt den straffen vuurhaan los.,.
 en wel twintig échos klinken
 éen voor éen deur 't stille bosch.

Edele

Langs de kronkelende straten
 - eenzaam in den herfstnacht
 gaat een eedle, dicht langs d'huizen,
 in een spaansche kleederdracht.
 Op zijn breedgeranten vilthoed,
 in een gesp van zilver prijkt,
 eene fijngekleurde veder.
 die tot op zijn schouders reikt.
 En van onder zijnen mantel,
 die hem heelegansch omsluit,
 steekt de schede - 't lijkt een bliksem
 van een langen degen uit.
 Pikkedonker zijn de straten;
 slechts vóór een beeldje van een sant,
 achter 't vuil lanterenglas, een
 olielicht, dat pinkend brandt.
 Aan een heerhuis houdt hij stil en
 driemaal met een doffen klank,
 valt de klopper zwaar te neder
 en 't dreunt aaklig door den gang,

't IJzeren kijkgat schuift stil open
 en er staat een wijfke veur:
 Zij herkent den zwarten eedle
 en ontsluit voor hem de deur.

Begijnevest

Keersrecht ligt de blonde aardweg
 tusschen 't weelderige gras,
 afgeboord door hooge boomen
 met een kroon van rijk gewas.
 't Is lijk een dier staat'ge beuken
 van een kerk uit oude tij'n
 waarvan 't wijdomliggend landschap
 de gekleurde ramen zijn.
 Vooglen in het loof verborgen
 orglen blijzaam 't Lentelied
 dat gelijk een vrome 'Sanctus'
 helder uit de blaren vliedt.
 Op den rustig stillen wegel
 Met een kapp'ken hagelwit
 gaat een sukkelig begijntje
 dat aan 't rozenhoeke bidt.

Scheresliep

s' Zomers, in den achternoen een
 scheresliepvent met mank been
 trok met hond en wagen deur de
 straten van het stadje heen

Hijgend sleurde 't moedig beest; en
slijmrig schuim kleefd' op zijn snuit
en deur 't schurftig vel, onthard en
bloedend staken knoken uit.

D'arme vent hield stil en keek pink-
oogend naar het zonnelicht,
en hij vaagde met zijn mouw het
vettig zweet van 't aangezicht.

En hij scherpte op den steenen
molen een verroeste zeis.
't Galmde deur de stille straten
lijk een zwijnendoodsgekrijsch...

Wijl de scheresliepsvent werkte
aan zijn scharen, lei de hond
zich heel rustig aan het slapen
op den ovenheetengrond.

Kuddewacht

In de lommerte der boomen
langs het hooge zomergras,
lag een herder bij zijn kudde
schapen die aan 't grazen was.

D' heete zonne, die heur stralen
deur de knoestge takken stak,
blekte grillige gouden rondkes
op zijn oud' soldatenfrak.

Nevens hem zwaar asemhijgend
zat een zwerte schepershond,
met z'n ooren recht omhoog en
neerstig kijkend om en rond,

D'ouden herder sloot zijn oogen
 sliep en ronkte lijk een paard,
 en het zweet in vette druppels
 viel in d' haren van zijn baard.

Aan zijn kop, van onder d'aarde
 kroop den snuit uit van 'n mol
 en den hond die 't merkte sprong er
 op met 'n verwoed gegrol

In z'n witte tanden hield hij
 't beestje, schudde 't overentweer
 langs het mollig pelske lekte
 t' bloed in dunne streepkens neer.

Schoenmaker

voor Frans van den Broeck.

Bij het raam zit hij te werken
 op een lage pikkelstoel
 nevens hem en voor en achter
 ligt een oude lederboel.

Hij hermaakt een waterleers en
 boort met een gekromde pin,
 gaatjes door den zool en slaagt er
 dan een stalen nagel in.

En hij trekt de breede heuvlers
 met een pekdraad dicht en straf,
 neemt zijn mes en snijdt er zuinig
 hier en daar een stuksken af.

Over 't vlamken vaa een keersken
op een wrijver smelt hij was.
- vaagt hem aan de zij der zolen
dat het blinkt lijk spiegelglas.

Dan heft hij de leers in d'hoogte
en bekijkt ze om en rond -
mompelt van tevredenheid en
speekt een kladken op den grond.

Waker

Deur de straten, in den winter,
gaat een waker op en af
met een horen, een lantaren
en een hoog gepiekte staf.

Diep tot over d'ooren zit hij
in een muts van berenhaar
en om 't lijf een wijden mantel;
en zijn stap klinkt vreemd en zwaar.

Zijn lantaren goeit een ros en
weiflend schijnsel in het rond
en des wakers lange schaduw
wandelt mede langs den grond

In zijn mond houdt hij een pijpke,
waaraan hij gedurig smakt
't lijkt van ver een vurig zielke
wandlend in den winternacht.

Op een straathoek, - in de stilte,
van het leven onbewust -
blaast hij driemaal op zijn horen
en roept luidkeels 'slaap gerust'

't Oudste

In de winter, twee klein kinders
gaan uit 't beedlen hand in hand,
't oudste draagt wat drooge korsten
brood, geborgen in een mand.

En ze leidt het kleinste zoetkes
wyl z'het droevig-stil beziet,
gaat van huis tot huis doch nievers
waar men iets aan 't koppel biedt.

't Oudste belt nu aan een woning
met versiersels rijk en groot
want hier krijgen z'elken dag een
dikke snee korentenbrood.

Efkes blikte ze op heur zusje...
trekt een roode neusdoek uit
heur zak, zet hem aan den neus der
kleine en zegt haastig 'snuut'

(Naar 't Fransch.)

Zwaar

Voor een lange voermanswagen
volgeladen met kareel,
wordt een hooggebouwde hengst ge-
spannen in een sterk gareel.

D'oude voerman trekt al vloekend
Met den toom en schreeuwt het uit..
't Sterke beest spant al zijn spieren;
zet zijn pooten achteruit.

En het snokt uit al zijn kracht en
 witte schuim komt op zijn mond;
 maar de wagen roert niet, blijft lijk
 vastgenageld aan den grond.

D' oude knecht vol razernije
 grijpt de djak en met getier
 van een duivel, slaat hij rond den
 buik van 't brieschend dier.

't Peerdschudt waaiend met zijn manen
 trekt en snokt geweldig, wringt
 met zijn pooten dat een vuurvonk
 uit de harde steenen springt.

En dan rolt de wagen raatlend
 lijk de donder deur de straat,
 wijl de ruwe knecht gedurig,
 vloekend met de djakke slat.

Dronkerd

In het putteke van de winter...
 Uit een kroegske 's avonds laat
 kwam een grove dronkerd zwijmlend
 in de maneklare straat.

En zijn oogen stonden paprig
 onder 't ruwe wenkbrauwhaar,
 en hij knikte deur zijn knieën
 zwijmelde van hier naar daar.

Hij neuriede schorre liekes,
 spuwde nu en dan een vloek
 riep en tierde tot hij moe van
 wagglen, neerviel in een hoek.

En daar bleef hij rustig liggen.
 en wat later sliep hij in
 speeksel lekte van zijn lippen
 op zijn ongeschoren kin.

Hij lag op den harden steen, lijk
 op een bedstee van satijn,
 met de beenen uitgesteken
 snorkend lijk een everzwijn.

Na den Kruistocht

In een roodverroesten harnas,
 op zijn stokkenmager peerd,
 zat een ridder, die van 't heilig
 Kristusland was weergekeerd.
 Onder zijn geblutsten helm zat
 zijn gezicht verbruind en grauw
 met een lange diepgekorven
 wonde van een sabelhouw
 Uit zijn schelphemd kroop een kolder
 met geel franjes afgeboord
 en zijn zwaard hing om zijn schouders
 vastgebonden met een koord
 Hij verjaagde rusteloos met
 een verwelkten eikentak
 't kriblend zwerte vliegenleger
 dat het peerd ten bloede stak.
 't Beest ging mankend met den kop ge-
 bogen op zijn stramme knieën
 en zijn goede oogen zaten
 in hun kassen droef te zien.

En bij elken hoefslag van het
rijdier ging 'r in 't harrenas
van den held een kressend fluiten
lijk dat van een droge as.

Paters

Als de klok van 't klooster midder-
nacht luidt, schuiven in een rei
langs de donkre kloostergangen
paters voort in zwarte pij.

Met het kapsel over het hoofd en
diep gebogen, gaan ze voort,
't lijkt een spokenheir, dat achter
zijn verloren zielen spoort.
't Groene maanlicht zijpelt treurig
door 't gekleurde glasraam heen
en glijdt bibbrend langs de witte
kille muren naar beneën.

Plotselings stijgt uit al die monden
een gebed in ruwen zang
't vult de ruimte, rolt en rammelt
en verechoodt door den gang.

Als de vrome zang der monken
zich reeds in de kerk verheft,
komt er nog een oude pater
in den doodschen gang geslefd.

Steunend op een stoksken en het
grijze hoofd bijna ten grond
stapt hij sukklend, en dezelfde
zang valt reutlend uit zijn mond.

Burcht.

Reuzig staat de grijze burcht met
zware trossen mos bevracht,
met heur vesten omgesloten
in een vuil begroende gracht.

Op den uitgetanden toren
(die op 't grijze burchtslot staat)
rusteloos een schildwacht wandelt
die den omtrek gade slaat.

In den verte klinkt een hoefslag
en de wachter wordt 't gewaar
en blijft staan; met d' hand voor d' oogen
kijkt er hij eens haastig naar.

In een stofwolk daagt een ruiter
met een degen en een speer,
op zijn vuilbestoven hellem
wappert een verkleurde veer

En de schildwacht grijpt zijn koopren
horen, zet hem aan den mond
blaast er duchtig op en d'échos
galmen één voor één in 't rond.

Na een stonde daalt de ijzeren
valbrug kressende in heur
hengsels en de vreemde ridder
trekt het poortgat onderdeur.

Kerstmis

In de verte bronzen klokken
zenden hunne tonenvracht.
met 'n dommlend klankgebibber
langs de witte kerstmisnacht.

In den ijzerblauwen hemel,
botergeel, met stralend licht
en omkranst van rosse kringen
staat het lachend maangezicht.

En de wind giert huilend uit het
noorden, grijpt de dunne sneeuw
draait hem rond en sleurt hem langs de
platte stoppelvelden mee.

Diepgedoffeld in heur kap en
met een stallicht in de hand,
komt een pachttes met heur jongen
over 't suikerwitte land.

't Stallicht goeit 'n rosse klaarte
op den zwaneblanke sneeuw
en twee lange schimmen, zwart lijk
duivels volgen altijd mee.

Ginds lijk in een meer van zilver
badend, rijst uit 't bloote land
't kerkske met zijn hooge ramen
waar het gloeiend achter brandt.

Vijver

Ongerimpeld ligt de vijver
lijk een meer van kristalijn.
op een zomerachtermiddag
in den gouden zonneschijn.

Harteronde blaren liggen
op het kalme nat gestroeid,
met een witte waterlelie
die gelijk een sterre gloeit.

Weggestoken van de heette,
onder 't hooge oeverriet
kwaakt een kikvorsch somge tonen
van een onheilspellend lied.

Onder 't water, waar het zonlicht,
zich tot op den bodem boort,
schuiven visschen stil en hoekig
staartewiegend, gapend voort.

En van onder wijde wilgen,
met een langgerekt geschree,
komen statig met gekrolden
hals, twee zwanen wit lijk sneeuw.

Orgeldraaier

Langs de straten, op een Zondag,
komt een grijzerd en zijn wijf.
Met een vettige draagriem hangt een
oude orgel aan zijn lijf.

Uit zijn broek langs beide pijpen,
steken zwarte knieën deur
en van achter kruipt zijn hemd, ge-
lijk een vaantje uit een scheur.

't Wijf heur grijze blessen komen
steeklig uit heur kappelin
en zij houdt een blekken busken
met wat koopren centen in..

D'oude vent grijpt naar den draaier
en een bibberende klank,
- uit zijn oud' versleten orgel
klinkt op straat lijk hondsgejank.

Enkle menschen blijven luisteren
naar dat eertijds schoon geluid.
en het wijf met triestig oogen
steekt heur blekken busken uit.

Allerzielen

Over 't eenzaam stille kerkhof,
langzaam kruipend lijk een slak
zigt de grauw en killen avond
van den allerzielendag.

Lijk 'n zee van troebel water
hangen nevels in de lucht
en daar 't smokkelweer een klokke
klaagt heur domlend doodsgerucht.

Stille mensen, zwart lijk spoken
dwalen langs de graven rond,
treurend om hun doode magen
diegedolven in den grond.

Over heel de lengte van het
kerkhof, in het mager zand,
rond de steenen kruisen staan er
duizend keersekens geplant.

Al die lichtjes lijken zieltjes,
van de dooden, en die hier
komen weenen over hunne
pijnen van het vagevier.

Rond het naakte lichaam van den
Godmensch, aan het kruishout, ligt
een vergulde gloed te spelen
van het rosse keerselicht.

Wintervreugde

't Sneeuwde en de witte vlokken
daalden neer in grillge vlucht,
spelende lijk lentevlinders,
uit de loodegrauwelucht.

Kinders zagen vol van vreugde
naar de sneeuw en zongen luid,
't Oudgeworden winterlied van
'Juzesken schudt zijn beddeken uit.'

En zij rolden in 't gesneeuwte;
maakten bollen, goeiden ver
meenge trof de haastge menschen,
uiteenstralend als een ster.

Ginder kwam een schouwevager
zwart gelijk een duivel aan,
met een zoetzak en een leer en
met een bezemke belaân.

Al de kinders schoolden samen,
goeiden naar den zwarten vent,
al zooveel zij konden goeien
en aan staken kwam geen end.

Vloekend dreeg de schouwevager
en lijk razend stond hij daar.
vol besprenkeld van de ballen,
wit gelijk een molenaar.

Oud

Nijdig blies de wind uit 't noorden
en verjoeg met wild geweld
d'afgevallen beukenblaren
over 't blakke stoppelveld.

In de berries van een korde-
wagen met een drooge as,
die gedurig jankte, ging een
ventje in zijn winterjas.

Hoog en puntig lijk een trefter
een verkleurde hoedje, stond
op zijn kop lijk vastgegroeid en
met een smerig lint er rond.

Om zijn bruinverkorsten hals was
een gebloemde doek gestropt
en zijn handen waren diep in
wollen wanten weggestopt.

In zijn tandeloozen mond en
met een koopren hoosken op
bevend lijk een vlamme stak een
zwertdeurookte pijpekop.

Aan zijn rooden neus gelijk een
beier van een rozenkrans
hing een lek te bigglen, blinkend
in de rosse zonneglans.

Graf...

Zwijgend legt de oude spader
't laatste werk aan 't nieuwe graf...
Ginder op den wijden steenweg
komt een lijkstoet langzaam af...

Blootshoofds staan de droeve menschen,
tranen worden weggewischt,
en een priester prevelt plechtig
nog een bede op de kist.

Oude Celbroers laten zwijgend-
stom de doodskist naar omneer,
en de spader onverschillig
vult de nieuwen grafput weer.

In het dichte gras een doodskop
waaraan natte aarde kleeft.
schijnt te lachen om den nieuwen
dooden broeder dien hij heeft.

Avond

't Donkert en de zomerdag verdwijnt
met een geheim gespeel,
en het zonnelicht in het westen
kleurt den hemel ambergeel.

Deur de lucht 'n zwarte vleermuis
sliert op avondtochten uit,
en in d' eenzaam boerenhuiskes
schittert 't lamplicht deur de ruit

't Windje rutselt in de blaren,
en langswaar het zonlicht zinkt
staan de boomen op den hemel
afgeteekend lijk met inkt.

Uit de beken stijgt 'n nevel
die zich over 't weiland rekt
waar 'n heele kikkersbende
nog 'n laatste lieke kwekt.

Zilverachtig klinkt het angulus-
kloksken in het avondver
wijnluchter en daar in 't blauwe
piepen komt 'n witte ster.

En de maan toont haar gezicht dik
opgeblazen lijk 'n pad..
alles slaapt nu.... slechts heel verre
rolt 'n trein weg naar de stad.

Lier 1903.

Polleke Van Mehr.

Felix Timmermans

Mijn eerste boek

Als men het ziet liggen, zoo dun als een sneeke kaas; eens zoo hoog dan breed, met zijn verschoten roze omslag, en zijn verschillende letterkarakters, in een mager kaderken, dan denkt men een van die goedkoope beschrijvingen over een heilige, of een litanie, of een H. Hartboekskens te zien; een van die schrale brochuurkens die men verkoopt in de bondieuseries van Scherpenheuvel, Halle, Lier en andere bedevaartplaatsen.

In volgorde staat er op te lezen: Door de dagen 1907 'Indrukken van Polleke van Mher', Lier. - Druk A. Van Hoecke. Dit Polleke van Mher was ik.

Als men die omslag omslaat beginnen zonder verder komaf van herhaling van tittel, van eenige bladen wit papier, van inleiding of opdracht, direkt de gedichtjes. Het zijn waarachtig gedichten, rijmen, of beter berijmde voorstellingen, zoo iets als een schilderijtje. Elk tittel in andere letters.

Er zijn 24 gedichtjes in, en als elk gedichtje op één bladzijde hadde gestaan, hadden er 24 bladzijden geweest. Er zijn maar 20 bladzijden. En nu hebben die gedichtjes, nu dat ze zich zonder asem te laten halen, elkander voet bij stek opvolgen, het vertoon van menschen die rap en dicht opeengedrongen met aschwoensdag een kruisken gaan halen.

't Begint met 'Dageraad' en 't eindigt met 'Avond'.

'Dageraad' begint:

In het Oosten hangt 'n witte
streep, die langzaam openrekt:
't lijkt een plas van troebel nat, waar
rooden inkt wordt ingelekt.

en 'Avond' eindigt met:

En de maan toont haar gezicht, dik
opgeblazen lijk 'n pad.
Alles slaapt nu... slechts heel verre
rolt een trein weg naar de stad.

Dan staat daar nog onder: Lier 1903. Polleke van Mher.

En tusschen 'Dageraad' en 'Avond' krijgt men tafereelen te zien van: 'Sneeuw', 'Jacht', 'Begijnevest', 'Scheresliep', 'Schoenmaker', 'Dronkerd', 'Paters', 'Kerstmis', 'Vijver', 'Orgel-

draaiër', 'Allerzielen', 'Oud' enz. 't Is allemaal slechts gezien, louter gezien. En voor zoo goed ik kon, kleurig willen uitbeelden. Zoo in 'Herder':

D'Heete zonne, die heur stralen
 deur de knoestge takken stak
 tikte grillge, gouden rondkens
 op zijn oud soldatenfrak.

'Schoenmaker', en dat wil ik heelemaal overschrijven, omdat het duidelijk het bedrijf en het beeld weergeeft van een oud ventje, dat mij veel schoone vertelsels deed, en veel heeft bijgedragen om mij aan 't schrijven te zetten, want ik was, zelfs toen ik die gedichtjes nog schreef, van zin glasraamschilder te worden.

Bij het raam zit hij te werken
 op een lage pikkelstoel,
 nevens hem en voor en achter
 ligt een oude lederboel.

Hij hermaakt een waterkers, en
 boort met een gekromde pin,
 gaatjes door de zool en slaagt er
 dan een stalen nagel in.

En hij trekt de breede heuvlers
 met een pekdraad, dicht en straf,
 neemt zijn mes en snijdt er zuinig
 hier en daar een stuksken af.

Over 't vlamken van een keersken,
op een wrijver smelt hij was,
- vaagt hem aan de zij der zolen
dat het blinkt lijk spiegelglas.

Dan heft hij de leers in d'hoogte
en bekijkt ze om en rond,
mompelt van tevredenheid en
speekt een kladken op de grond.

Alleen maar gezien, te arm weergegeven, en dan, en dat vooral, te erg onder den invloed van Karel Omer De Laey. Deze goede, schoone dichter van 'Van te Lande', bekoorde mij zoo door zijn vorm; de korte, ruwe gezonde verzen, de beschrenking van uitbeelding dat ik niet weerstaan kon, verzen die ik al gemaakt had, zooals 'Schoenmaker' in zijnen gezonden vorm te gieten, 't Was een zwakte, maar ik ben er blij om, zoo zwak geweest te zijn, ik heb er danig veel mee geleerd, en 't is mij later van grooten tel en veel nut geweest.

Ik had een goeden meester, en ik dank het geval dat mij het werk van den helaas te vroeg gestorven dichter liet kennen. 't Was een zuiveringswerk voor mijn romantisme, en nu dit gebeurd was schoof later zelf de persoonlijkheid in den vorm, en wijzigde den vorm.

En daarom nog eens dank aan K. Omer De Laey.

Zelfs een Fransch gedichtje, ik geloof van François Coppée, vertaalde ik in dien trant.
Hier volgt het:

't Oudste

In de winter, twee klein kindren
gaan uit beedlen, hand in hand,
't oudste draagt wat droge korsten
brood, geborgen in een mand.

En ze leidt het kleinste zoetkes
wyl z'het droevig-stil beziet,
gaat van huis tot huis, doch nievers
waar men iets aan 't koppel biedt.

't Oudste belt nu aan een woning
met versiersels, rijk en groot,
en hier krijgen z'elken dag een
dikke snee korentenbrood.

Efkens blikte ze op heur zusje...
trekt een roode neusdoek uit
heur zak, zet hem aan den neus der
kleine en zegt haastig 'snuit'.

En hoe ik er toe kwam, die gedichtjes in boek (met een je) uit te geven? hoe ik zoo
maar seffens een uitgever vond?

Wel in die jaren 1903-1905 verscheen er te Lier alle weken een kunstbladje 'Lier
Vooruit!'. Daarin verschenen wat wetenschappelijke opstellen wat over too-

neel en schilderen, alles in groote letters gedrukt, want kopij was er te kort.

Ik stuurde mijn gedichtjes in, ze wierden aangenomen. Week voor week, soms alle drie weken, verscheen er wat van, ze wierden gaarne gelezen, en op een Nieuwjaar, die van 1907, wist de uitgever, geen ander nieuwjaarscadeau aan zijn abonneuten te doen, dan de gedichtjes bijeen te verzamelen en ze bij het nummer van 'Lier Vooruit' te voegen. Er waren geloof ik circa 200 abonneuten, ik kreeg een 50 tal boekjes, en daarmee beleefde mijn eerste boek zijn eerste, maar zijn laatste uitgave!

En alhoewel het gebrekkig is, ben ik toch blij dat 't als een kreupel, gemankeerd madeliefke op de wereld is komen piepen.

Niet opdat anderen het zouden lezen, want zullen er nog 10 boekjes van bestaan? ik geloof het niet. Maar ik ben blij als ik het kan vastnemen in al zijn schamelheid, omdat het mij zulke zoete herinneringen verwekt, en ik dan weer den schoonen, naieven tijd beleef van het voelen zwellen en deinen der eerste kunstenaarsemoties.

Uit: Bibliotheekgids, 1.6.1922, p. 173-176